Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige

Otte og tredsindstyvende Aargang

1919

„Hvert Skrift er indaandet af Gud og nyttigt til Belæring, til Irettesættelse, til Forbedring, til Optugtelse i Retfærdighed, for at Guds-Mennesket maa vorde fuldkomment, dygtiggjort til al god Gerning."
(Tim. 3 : 16, 17.)

Kjøbenhavn
Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)

Jenson, Andrew, 112, 176, 253, 27-

Indhold.

Nummer 1	1. Januar 1919	68. Aargang

Tale af Præsident Joseph F. Smith,

holdt ved Efteraars-Generalkonferencen i Salt Lake City Fredag den 4. Oktober 1918.

Jeg formoder, at de fleste af Eder er bekendte med, at jeg i de sidste fem Maaneder har været meget alvorlig syg. Det vilde være umuligt for mig ved denne Lejlighed at tale tilstrækkelig længe til at faa alt med, som jeg har i Tankerne, og som ligger mig paa Hjerte; men jeg følte, at det var min Pligt om muligt at være nærværende ved Konferencen og tage lidt Del i Kirkens Generalkonferences Aabningsmøde i Formiddag.

I mere end halvfjerds Aar har jeg arbejdet for Forfremmelsen af Evangeliets Sag, sammen med Eder og med den ældre Generation, blandt hvilken et stort Antal af Eder tæller Eders Fædre og Mødre, der som Pionerer banede deres Vej ind til disse Bjergdale og udførte et stort og vigtigt Arbejde. Mit Hjerte er lige saa inderlig knyttet til Eder i Dag som nogensinde. Skønt jeg føler mig noget svækket i legemlig Henseende, er mit Sind dog klart i Henseende til de Pligter, som paahviler mig, og i Henseende til de Pligter og det Ansvar, der paahviler alle de Sidste-Dages Hellige; og Herrens Værks Fremme og de Helliges Velfærd, saa vel her hjemme som i hele Verden, ligger mig stedse paa Sinde. Det er mig lige saa magtpaaliggende nu, som det nogensinde har været, og mine Bestræbelser gaar lige saa meget ud paa nu som nogensinde før, at Zions Folk og Zions Sag kan gøre Fremgang. Herren vil velsigne os og begunstige os, idet vi virker for Forfremmelsen af Evangeliets Sag, og formedelst vor Virksomhed vil de intelligente Mennesker i Verden blive bragt til Kundskab om os og til en Forstaaelse af vor Gerning som Evangeliets Forkyndere.

Jeg tør ikke paa Grund af min Helbredstilstand forsøge at omtale mange af de Ting, som hviler paa mit Sind. Nogle af de Ting, som jeg har paa Hjerte, vil jeg, hvis Herren vil tilstede det, vente med at tale til Eder om ved en senere Lejlighed. Jeg vil sige til Eder, at i de fem Maaneder, jeg har været syg, har jeg ikke levet alene, men jeg har gennem Bønnen været nær knyttet til Herren. Ham har jeg søgt til i Troens Kraft, og jeg har derfor vedvarende været vejledt ved hans Aand. Jeg kan sige, at det er en meget stor Glæde for mig at være sammen med Eder, Brødre og Søstre, ved Konferencens Aabningsmøde.

Jeg beder, at den almægtige Gud vil velsigne Eder; at han vil velsigne dem, som skal tale til Eder, og særskilt Præsident Lund, som vil lede Møderne, i hvert Fald naar jeg er fraværende. Jeg beder Herren at velsigne alle, som deltager i Konferencen, saa at I kan have en frydefuld Tid sammen og blive storlig belønnet for Eders Nærværelse.

Jeg har samlet nogle faa Punkter vedrørende kirkelige Forhold, som jeg gennem Sekretæren vil tilsende »Deseret News«, saa de kan blive læste af vort Folk i dette Dagblad i Aften.

Idet jeg haaber, at I vil undskylde mig, at jeg kun taler lidt til Eder, paa Grund af mit svage Helbred, velsigner jeg Eder i Jesu Kristi Navn. Jeg nedbeder Guds Velsignelser over Eder og hans Beskyttelse over Eder, nu og for stedse. Amen.

Da Præsident Smith sluttede sin korte Tale, spillede Organisten Melodien til: »We thank thee, O God, for a prophet«, („Hav Tak for Profeten, Du sendte"), og hele Forsamlingen rejste sig og sang med kraftig Stemme og bevægede Følelser denne Sang, som de Hellige har saa kær.

Tale af Præsident Anthon H. Lund,

holdt ved Efteraars-Generalkonferencen i Salt Lake City den 4. Oktober 1918.

Jeg tror, at jeg kan sige for alle, som er nærværende, at vi er særdeles glade ved, at det er forundt os at se vor elskede Præsident hos os igen. Jeg veed, at Kirkens Medlemmer beder for ham. Vi beder Herren at styrke ham og, hvis det er hans hellige Vilje, fri ham fra hans Sygdom; og jeg haaber, at han formedelst de Helliges Bønner snart maa blive i Stand til atter at være sammen med os til Stadighed, saa vi kan have Lejlighed til at høre hans Belærelse. Herren velsigne Præsident Smith og gøre ham vel!

Jeg er glad ved denne Formiddag at se de mange Hellige, som er tilstede her, og beskue deres Ansigter, som lyser af Glæde ved at se vor Præsident tilstede ved Konferencen, og jeg tror, at Herren vil velsigne sine Tjenere, som vil tale til os i Dag. Vi kan bringe Eder glædelige Tidender om, at Zion trives, og at Guds Værk gør Fremgang. Jeg tror, at de Hellige gør Fremskridt baade timelig og aandelig.

Jeg modtog nogle faa Notitser og statistiske Angivelser fra Broder Wells i det præsiderende Biskopsraad. Han meddeler os, at der har

været en Forøgelse i Fødsler, Barne-Velsignelser og Daabshandlinger i Zions Staver, eller Stifter, sammenlignet med det tilsvarende Tidsrum forrige Aar. Et større Antal har været anbefalet til at modtage Beseglinger og Velsignelser i Templerne paa egne eller paa afdødes Vegne i de første seks Maaneder af Aaret end i det samme Tidsrum i noget foregaaende Aar. I Løbet af de seks Maaneder, som endte den 30. Juni, har der i Templerne været udført 119,166 Daabshandlinger og 119,400 Begavelses-Ordinancer, Beseglinger og andre Ordinancer.

Vi er glade ved at se de Hellige flokkes til Templerne. Vi veed, at de ikke gør dette i egenkærlig Hensigt. De rejser til Templerne for at udføre Ordinancer for andre saa vel som for sig selv. Skønt de anvender deres Midler til at komme til Templerne, tror jeg, at de, som udfører det ordinancielle Tempelarbejde, føler, at de er betalte derfor allerede nu, skønt der vil blive en stor Belønning for dem i Fremtiden, naar de skal møde deres Forfædre og Venner, og det bliver muligt for dem at meddele dem, hvad de har gjort for dem i Templerne. Idet de virker som Stedfortrædere for andre i Templerne, bliver de selv styrkede i Troen. De føler, at de i Sandhed staar som Hjælpere i det store og omfattende Frelsesværk. Vor Forløser er Forløsningsværkets Grundlægger; han har givet sit Liv for os alle og har fuldført og fuldendt den Gerning, som Gud vor Fader gav ham at udføre til Forløsning for alle hans Børn, som er villige til at tro paa Jesus Kristus som vor Frelser. Hans Navn er det eneste Navn givet os, ved hvilket vi kan erholde Frelse. Vi er hans Medhjælpere i det store Saliggørelsesarbejde — betinget af Kristi Forsoning — idet vi udfører for andre, hvad de ikke kan gøre for sig selv i deres nærværende Stilling. Millioner af Aander, som har modtaget Legemer her paa Jorden, har ikke haft Lejlighed til at høre Guds Tjeneres Røst, og har maaske ikke en Gang hørt Jesu Kristi Navn nævnt, men Frelsesplanen, som den var anordnet i det himmelske Raad, og som var af en evig Natur, er saa omfattende, at den tilvejebringer Midlerne til Frelse for enhver Sjæl, som har levet, eller herefter skal leve paa Jorden, og som vil modtage Saliggørelsens Betingelser.

Hvad der staar i Forbindelse med og vedrører Udførelsen af evangeliske Ordinancer for afdøde, var paa et tidligt Tidspunkt tilkendegivet ved Aabenbaring til Profeten Joseph Smith. I det første Besøg, som han modtog af Engelen Moroni, da han var henved 18 Aar gammel, forklarede Engelen forskellige Skriftsteder til ham og citerede fra det sidste Kapitel i det gamle Testamente Profeten Malakiases Ord angaaende, at Herren vilde sende Profeten Elias for at „vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til deres Fædre". Joseph Smith forstod maaske ikke paa dette Tidspunkt tilfulde Engelens Ord til ham, men før hans Død virkede Aanden paa hans Sind og klargjorde for ham det dybe Princip, som er udtrykt i de af Profeten Malakias udtalte Ord, og saa vel Profeten Joseph Smith som hans Medarbejdere, Apostlene, kom til en Forstaaelse af dette vigtige evangeliske Princip, som vedrører de dødes Frelse og de dødes Velsignelse. Joseph Smith fik et saa klart Indblik i dette Princips store Vigtighed, at han kalder

det det „mest herlige af alle Principper, som tilhører det evige Evangelium". Saa jeg er glad ved at kunne meddele Eder, at der har sket Fremskridt i nævnte Henseende. De Hellige bliver paavirkede af Aanden til at virke for de dødes Frelse i Overensstemmelse med Evangeliets Anordninger, og de udfører et stort Arbejde i Templerne.

Der har været et større Besøg ved Sakrament=Møderne i de seks Maaneder, der endte den 30. Juni, end nogensinde før i et tilsvarende Tidsafsnit, siden der har været foretaget Optegnelser vedrørende Sakrament=Møderne, og vedrørende Antallet af dem, som overværede disse Møder. Det glæder os at erfare dette, og vi ønsker at sige til de Sidste=Dages Hellige, at ingen af dem skulde være tilfreds med at forblive hjemme, naar Sakrament=Møderne afholdes. Tænk ikke, at I kan forblive lige gode, hvad enten I overværer disse Møder eller ikke. Det er et stort aandeligt Tab for dem, som bliver borte. Husk, at vi gaar til disse Møder for at tilbede Gud, for at udføre hans Vilje og blive belærte om hans Veje, og forny vore Pagter med ham. Idet I deltager af Sakramentet, lover I, at I vil paatage Eder Guds Søns Navn, „og bestandig erindre ham", og holde hans Bud, som han har givet Eder, og da er Herrens Løfte, at hans Aand skal forblive hos Eder. I kan ikke gøre aandelige Fremskridt, hvis I undlader at deltage af det hellige Sakrament, som Kristus indstiftede, og idet de Hellige gør dette, vil de blive styrkede og inspirerede gennem Ugens Dage. Derfor, lad os alle føle, at det er vor Pligt at overvære Sakrament=Møderne, og derved vil vi hjælpe til at opbygge hinanden indbyrdes i vor hellige Tro.

Besøgene ved de ugentlige Præstedømsmøder har været i Aftagende som Følge af, at et stort Antal af de unge Mænd er kaldet ind til Militærtjeneste. Mange af dem har været kaldte til at indtræde i Hæren til Fædrelandets Forsvar. De har med Villighed modtaget Kaldet, og jeg tror, at de vil blive en Ære for deres Forældre ved med Villighed og Hengivenhed at tjene vort Land, ved deres retfærdige Livsvandel og det Eksempel, de viser andre. Vi beder, at Gud vil være med dem og beskytte dem, og at vi maa have den Fryd at se dem komme tilbage dydige og gode, som de forlod os.

Der er 56,000, som holder Præstedømmet, fra de unge Diakoner af til aldrende Mænd, som er Højpræster. Af disse er der femten Tusinde, der ikke er i Stand til at udføre ret meget kirkeligt Arbejde, nærmest paa Grund af Alderdomssvaghed, men ogsaa paa Grund af Arbejdsforhold eller Fraværelse fra Hjemmet, idet de er indkaldte til Militærtjeneste. Jeg tænker, at disse faa Notitser vil være af Interesse for alle. De var lige overrakte til mig.

Vort Missionsarbejde, Brødre og Søstre, skrider fremdeles fremad. I de forskellige Missioner i de Forenede Stater bliver der et godt Arbejde udført. Vi har fremdeles et større Antal Missionærer i disse Missioner, og de gør Fremgang og udfører deres Arbejde til deres Præsidenters Tilfredshed. I de neutrale Lande i Europa er vi hindrede i at have det sædvanlige Antal af Missionærer. For nærværende Tid har vi meget faa i de skandinaviske Lande og i Holland, og vi har ikke

nogen i Tyrkiet. Ældsterne har været trukne tilbage derfra paa Grund af den Usikkerhed, som fremmede, og særlig Amerikanerne der, for Tiden lever under. I Norge, Danmark og Sverige har vi kun 13 Missionærer tilbage, hvor vi tidligere plejede at have et Hundrede eller flere. Der paahviler derfor disse faa Mænd meget Arbejde, og de fleste af dem har været længere end sædvanlig i Missionsmarken. Udgifterne for dem er nu dobbelt saa store end forhen, og dette gør det ret haardt for dem at bestride Udgifterne forbundne med deres Ophold; men de er villige til at gøre, hvad de kan, for at Evangeliets Værk fremdeles kan skride fremad. For Tiden ønsker Regeringerne i disse Lande ikke fremmede til at komme og tage fast Ophold blandt Befolkningen. Jeg formoder, at Grunden derfor nærmest er af økonomisk Natur. De ønsker at beholde Fødemidlerne for deres egen Befolkning, og ikke, at fremmede skal komme iblandt dem og forøge deres Byrder. Jeg tror ikke, at det er paa Grund af, at de ikke vil have „Mormoner" til at bo iblandt sig, at vore Ældster bliver nægtede Adgang. Jeg tror, at de faar samme Rettigheder som andre, men naar en Udlænding f. Eks. kommer ind i en By i Norge, er vedkommende kun tilladt at opholde sig i Byen nogle faa Dage og maa derefter rejse videre. Denne Bestemmelse forhindrer vore Missionærer i at overtage Bestyrelsen af Konferencer eller Grene. Vi haaber, at et eller andet Arrangement kan blive gjort, saa at nogle faa erfarne Ældster kan rejse til de skandinaviske Lande og varetage Missionsgerningen der. Vi kan benytte flere af de lokale Brødre til at virke som Missionærer, men meget faa af dem er i Stand til at underholde sig selv, som Missionærerne hjemme fra gør det, og derfor kan vi ikke kalde mange af dem til Missionsgerningen; men Værket vil skride fremad. Jeg erindrer den Tid, da ingen Ældster fra Zion virkede sammen med de lokale Brødre i Skandinavien, og dog skred Værket fremad. Herren kan ikke blive hindret i at udføre sine Hensigter.

I Australien og New-Zeeland var der nægtet os Tilladelse til at sende flere Ældster dertil, men denne Bestemmelse har været ændret i væsentlig Grad. Sagen har været optaget i Washington med Ambassadørerne fra disse Lande, og de har givet os Tilladelse til at sende Ældster i deres Sted, som bliver afløste, saa at Evangeliets Værk kan fortsættes i hine Verdensegne. Paa Sydhavs-Øerne har vi ikke været hindrede meget i vor Missionsvirksomhed, og Værket skrider fremad der. Vore Ældster, som rejser dertil, er til Velsignelse for de indfødte, ikke alene i Henseende til at prædike Evangeliet, og i aandelige Anliggender, men ogsaa i Henseende til timelige Ting. For Eksempel i Tahiti paa den Tid af Aaret, da Perlefiskeriet finder Sted, har det været de indfødtes Sædvane at modtage deres Forsyninger fra Købmændene mod, at Regeringen bliver betalt senere, og de indfødte har ikke været forsigtige i Henseende til deres Indkøb, og ofte blev deres Gæld langt større end deres Tilgodehavende, saa at de var nødsagede til at arbejde en anden Sæson for at betale deres Kreditorer, og til fremdeles at tage Varer paa Kredit. Præsident Ernest Rossister, som præsiderer over Kirkens Medlemmer i Tahiti, og andre af Ældsterne, som virker der, følger nu med de af vort Folk, som beskæftiger sig med

at dykke efter Perle-Østers, og de opmuntrer de indfødte til ikke at gøre Gæld, og de hjælper dem til at faa deres Fornødenheder i større Partier efter Grossistpriser. Resultatet af denne Fremgangsmaade har været, at naar Østersfiskeri-Sæsonen er ovre, kan de hæve deres Løn og er ikke længere i Gæld til nogen. Ældsterne holder Møder og opmuntrer Kirkens Medlemmer til at modstaa Fristelser og leve, som de bør leve. Andre Perlefiskere, som ikke er Medlemmer af Kirken, ser de gavnlige Følger af nævnte Fremgangsmaade og søger at følge den samme Kurs. Paa lignende Maade søger Missionærerne paa andre af Sydhavs-Øerne at belære Indbyggerne om en bedre Maade at leve paa saa vel i timelig som i aandelig Henseende.

Vi har en af de bedste Missionsvirksomheder her paa Tempelpladsen, hvor Ældste Goddard og hans Hjælpere arbejder med Nidkærhed i Henseende til at forklare Evangeliets Principper og vor Tros Grundsætninger for Turister, som kommer her til for ved Selvsyn at komme til Kundskab om, hvad vi „Mormoner" har udført der, og lære, hvad vi tror. De gør mange Spørgsmaal, som Brødrene altid er rede til at besvare dem. Ældsterne forklarer for dem vor Tro, og mange af dem rejser bort herfra uden at have de Fordomme imod os, som de havde, da de kom hertil. Vi har erfaret den gode Virkning af den Gerning, som bliver udført af de Missionærer, som virker paa Tempelpladsen. Naar det træffer sig, at vore Ældster under deres Missionsvirksomhed kommer til disse Turisters Hjemegn, har de været indbudte af dem, og de har fortalt dem, hvilken udmærket Tid de havde i Salt Lake City, og hvor fornøjede de var ved paa Tempelpladsen at høre vore Ældster forklare vore Troslærdomme for dem. I Tabernaklet her paa Tempelpladsen gives der regelmæssig fri Orgelrecitationer for Turister i Sommerens Løb. Broder McClellan og hans assisterende Organister udfører et udmærket Arbejde her. Turisterne kommer og lytter til det store Orgels Toner, og idet de hører den yndige Musik, har mange af dem været bevæget til Taarer. Naar de rejser bort herfra, er de overbeviste om, at „Mormonerne" ikke er et uvidende og uciviliseret Folk, som nogle har søgt at skildre os. De erindrer den Velvilje, de mødte i Salt Lake City, og hvad der var gjort for dem, medens de opholdt sig der.

Nu, da saa mange af Kirkens unge Mænd har maattet komme hjem for at indtræde i Armeen, har vi i Henseende til Evangeliets Forkyndelse været assisteret meget af de unge Kvinder i Kirken; de har rejst ud og udført Missioner. De har Held med sig i Henseende til at uddele Skrifter, møde sammen med Folk og forklare Evangeliets Principper for dem og faa Adgang til de hjemlige Krese. De, som maaske er bange for Ældsterne, kan ikke tænke sig, at disse uskyldige Piger kan komme i den Hensigt at bedrage nogen, eller vildlede nogen, og de er villige til at lytte til dem, og mange har været bragte til at tro Sandheden paa Grund af det ligefremme, oprigtige Vidnesbyrd, der har været baaret frem for dem af disse unge Kvinder. Herren velsigne dem og give dem Fremgang i deres Missionsgerning!

Den Pligt at underrette Menneskene om, hvad vi tror, og advare

dem mod, hvad der vil komme over Verden paa Grund af Menneskenes Synder og letsindige Livsvandel, paahviler de Sidstes-Dages Hellige. Hvis I læser det 33. Kapitel hos Esekiel, kan I se, hvad Herren siger angaaende dem, der staar som „Vægtere" blandt Folket og ikke udfører deres beskikkede Gerning. Hvis „Israels Hus" og Menneskene i Verden er advarede, og de ikke tager Hensyn til Advarslen, siger Herren, at deres Blod vil blive paa dem selv; men hvis Menneskene ikke er advarede, idet „Vægteren" har været forsømmelig og ikke har advaret dem, saa skal Blodet være paa Vægterens Klæder og blive krævet af hans Haand.

Vi, Ældster i Israel, ønsker ikke at undlade at opfylde vore Pligter i Henseende til at forkynde Herrens Ord til vore Medmennesker, saa at vi paadrager os Straf fra Herren derved; og da vi ikke kan sende de unge Mænd paa Mission paa Grund af, at de bliver indkaldte til Krigstjeneste, maa vi kalde paa ældre, erfarne Ældster, af hvilke mange har udført udmærkede Missioner i tidligere Tid. Naar vi henvender os til dem om at udføre en Mission, finder vi, at deres timelige Omstændigheder i flere Tilfælde er slige, at de ikke ser sig i Stand til at modtage Kaldet. Vi har imidlertid mange Brødre iblandt os, som aldrig har været kaldte paa Mission, og som maaske ikke er egnede dertil, men de kunde udføre deres Pligt og bidrage til Herrens Værks Fremme blandt Menneskene ved at understøtte nogle af de erfarne Mænd, som før har været paa Mission, saa at det bliver muligt for disse at udføre en anden Mission. Der vilde ikke kræves meget af den enkelte, og det vilde være en god Maade før dem at benytte deres timelige Midler og derved erhverve sig taknemmelige Venner. I Kirkens tidlige Dage, naar vi udsendte Missionærer, var de udsendte „uden Pung og Taske", og jeg erindrer, at to Ældster var sendte til en stor By i Norge, af hvilke den ene var en god Taler, hvorimod den anden ikke var begavet som Taler. Han var imidlertid en god Skræder, hvorfor han tog Arbejde og tjente nok til at understøtte førstnævnte Missionær, saa det blev muligt for ham at udrede sine Udgifter, og disse to Ældster lagde Grundvolden til Opbyggelsen af en udmærket Gren af Kirken; og hvor som helst Ældsterne var sendte, var de villige til af al Kraft at virke for Værkets Fremgang. De var villige til, hvis det blev nødvendigt, at arbejde med deres Hænder og give alt, hvad de tjente, til Hjælp for Evangeliets Fremgang. Imidlertid, vi gaar ikke saa vidt her hjemme, men mange af Brødrene, som har været velsignede i timelig Henseende, vilde føle sig mere velsignede, hvis de vilde benytte nogle af deres Midler til at understøtte en god men uformuende Ældste, medens han udfører en Mission og arbejder, hvor det er nødvendigt for Kirken at sende Missionærer.

Jeg er bange for, at min Tale ikke kan blive hørt af Eder alle. Jeg veed, at I kom her for at lære mere om Herrens Veje og tjene ham. Hvilken ypperlig Ting var det ikke, at Herren allerede, da Kirken blev organiseret, gav os den Befaling, at vi skulde møde sammen til Konference „hver tredie Maaned, eller fra Tid til anden, saaledes som i disse Møder forordnes eller bestemmes". (Pagtens Bog 20 : 61.) Vi

kommer sammen; vi mødes med Venner; vi taler sammen angaaende den hengangne Tid, og de, som ikke har opfyldt deres Pligter, som de skulde, bliver styrkede og opmuntrede til at gaa i den rigtige Retning, og Kirkens Medlemmer fryder sig ved at lære, hvad Kirken udfører, og veed, at de er i Overensstemmelse med Aanden i Evangeliet og med det evangeliske Arbejde, som bliver udført.

Da de ti Israels Stammer gjorde Oprør i Kong Roboams Tid, fulgte de Jeroboam, som forledte dem til Afguderi, skønt de nogle saa Aar i Forvejen havde hjulpet til at opbygge det prægtige Tempel, som Salomon lod opføre, og de havde frydet sig ved at gaa dertil. Det var en Befaling fra Gud, at Israeliterne skulde rejse dertil hvert Aar og give et Offer i Herrens Tempel. Jeroboam vidste, hvad dette havde at betyde. Hvis hans Undersaatter skulde gøre en Rejse hvert Aar til Jerusalem, vilde de snart forlade ham og igen forene sig med de to Stammer i deres Gudsdyrkelse, og hans Magt over dem vilde blive brudt. Af denne Grund oprettede han Offersteder paa Bjergene i sit eget Land for at holde Folket borte fra Guds Tempel i Jerusalem. (1. Kong. 12 : 26—33.)

Vi elsker at se Kirkens Folk komme her til vore Konferencer. Vi ved, at I føler Eder velsignede ved at komme her, og at I, naar I vender tilbage til Eders Hjem, vil være i Besiddelse af den forædlende og opløftende aandelige Indflydelse, som Konferencen, I overværede, var præget af.

Gud velsigne Eder, Brødre og Søstre, og hjælpe os alle til med Troskab at tjene Herren og holde de Pagter i Ære, vi har sluttet med ham, saa at, naar vort Livsløb er til Ende, vi maa føle, at vi har handlet paa den bedste Maade, vi har forstaaet; jeg beder derom i Jesu Navn. Amen.

Glædeligt Nytaar!

Det er med stor Taknemmelighed til vor himmelske Fader, at vi under saa gunstige Forhold hilser Aaret 1919 velkommen. Det forløbne Aar med alle dets Oplevelser af Sorg og Glæde tilhører nu Historien, og vi som et Folk priser Herren af vort ganske Hjerte for de mange herlige Velsignelser, saa vel aandelige som timelige, vi har modtaget af hans gavmilde Haand i det forløbne Aar. Mange vigtige verdenshistoriske Begivenheder har fundet Sted i Aaret 1918, og blandt disse er der flere, som saa vel Fortidens som Nutidens Profeter har forudsagt skulde ske førend Kristi og anden herlige Genkomst til Jorden og hans Oprettelse af en tusindaarig Fredsregering. Disse Tegn omtaler Profeten Daniel i det han siger:

„Mange skulle rense sig og to sig hvide og lutre sig, men de ugudelige skulle handle ugudelig, og ingen af de ugudelige skal forstaa det; men de forstandige skulle forstaa det. (Dan. 12 : 10.)

De Sidste-Dages Helliges Missionærer har i mange Aar vidnet til Verden om, at Evangeliets Gengivelse til Jorden ved Engle-Sendelse og Guds Aabenbaringer til Menneskene er et af de store Tegn, henhørende til de sidste Dage; men den store Del af Menneskene forkaster Vidnesbyrdet angaaende Evangeliets Gengivelse, medens man samtidig benævner dem, som tror paa dette Tegn og forkynder Evangeliets sande Principper, for falske Profeter og falske Lærere. Men eftersom det ene Aar efter det andet gaar, bliver Beviserne stedse større for Mormonismens Guddommelighed, og at Joseph Smith var en sand Guds Profet. Da vi nu staar paa Dørtærskelen af det nye Aar, og Udsigterne til en varig Fred er temmelig lovende, er det ganske naturligt, vi tillader os at se Fremtiden i Møde med et haabefuldt Sind, hvad Guds Værks Fremgang her i Norden angaar. Dog bør ingen af os tænke, at fordi den blodige Krig, der har raset i saa lang Tid, er standset, alt dermed vil blive vel, nej, ingenlunde! Mørkets Magter, der har svoret Krig mod Kristus og mod alle dem, der har stillet sig paa hans Side, vil fortsætte Kampen mod Guds Folk, for om muligt at overvinde os. Vi føler derfor Nødvendigheden af at paaminde Pagtens Folk i disse Lande om at stræbe fremad og med forøget Mod og Nidkærhed søge at efterleve alle Evangeliets Principper, der tilhører den frelsende Plan, og derved tilsidst formedelst Guds Naade erholde Sejrens herlige Krone. Der er et Ord som siger, at „Kundskab er Magt", hvilket vi tilvisse tror er Sandhed. Vi vil derfor opmuntre de Brødre, der er beskikkede til præsiderende Stillinger i Menigheden, samt alle Brødre og Søstre, der indtager ansvarsfulde Stillinger i Kirken, og alle Kirkens Medlemmer, til at sætte sig i Besiddelse af de nødvendige Kundskaber for at være i Stand til at fremsætte den frelsende Plan paa en klar og letfattelig Maade for Søskende og alle sandhedssøgende Sjæle. Det er tilvisse sandt, at vi bør prædike Evangeliet ved den Helligaands Indflydelse, men dermed er ikke sagt, at det ikke er af stor Nødvendighed for Kirkens Præstedømme og alle, der staar som Lærere i Menigheden, at komme til en fuld Forstaaelse af de evangeliske Principper, vi skal undervise andre i.

Det er af stor Nødvendighed, at vi bestræber os paa at holde Kirken ren og fri for al Synd, og at alle, som overtræder Evangeliets Bud og Forskrifter, bør behandles ifølge Kirkens Love. Paa samme Tid er det saare nødvendigt, at vi gaar frem med al mulig Forsigtighed, saaledes at, idet vi oprykker Klinten, vi gør det uden at beskadige Hveden. Det er altid forbundet med stor Sorg for Kirkens Præstedømme og Kirkens Medlemmer, naar vi er nødsagede til at udelukke nogen af Menigheden; det føles som et Knivstik i hvert oprigtigt Medlems Hjerte, og Sympatiens Følelser gør sig let gældende hos Søskende, hvorfor vi ønsker, at Brødrene indenfor Præstedømmet gaar frem med al nødvendig Forsigtighed, førend de tager Bestemmelse om at udelukke nogen af Kirken.

Der er en meget farlig Indflydelse, der gør sig gældende blandt Menneskene i vore Dage, og som vi ønsker paa det alvorligste at advare

Kirkens Medlemmer imod, og det er aandelig Ligegyldighed, der er lig en fin Silketraad, der fører Søskende ind paa farlige Sidespor og vil tilsidst føre enhver ud af Kirken, der giver efter for samme.

Vi vil nævne enkelte Punkter, som det er af største Vigtighed for de Hellige at lægge sig paa Sinde. Først og fremmest vil vi nævne Bønnen, som ingen bør forsømme, thi ved den modtager vi Kraft til at modstaa Mørkets Magter. Forsøm ikke Møderne, indbefattende Sakrament-Møderne, thi der fødes den hungrige Sjæl, og Samfundsbaandet knyttes fastere. Glem ikke Tiendeloven, thi ved at holde den styrkes vi i Aanden og gør vi os værdige til at modtage mange evangeliske Velsignelser. Ved, at vi opfylder vore Pligter, frembringes den til Liv og Saliggørelse fornødne Troskraft. Forsøm ikke „Visdomsordet", men efterlev samme i den rette Aand og Mening, da vil I efter Herrens Ord finde „Visdommens og Kundskabens Skatte", og naar Plagerne hjemsøger Menneskene i de sidste Dage, er Forjættelsen, at Dødens Engel skal gaa den forbi, som holder dette Bud.

Deltag ikke med Verden i dens syndige Fornøjelser, hvorved Menneskets Karakter plettes, men lev i Overensstemmelse med Evangeliets hellige Lærdomme, da vil Livets sande Glæder blive Eder til Del. Husk, at en god Karakter og et godt Navn „er at foretrække for stor Rigdom". (Sal. Ordsprog 22 : 1.) Hvis Kirkens Medlemmer vil tage Hensyn til disse og andre betimelige Raad, vil de føle sig beskyttede i Fristelsens Stund og vil komme i Besiddelse af aandelig Kraft til at modstaa det onde.

Det er os bevidst, at mange af Kirkens Medlemmer med Længsel skuer frem til Dagen, da flere Missionærer fra Zions Land kan faa Adgang her til Norden, hvor de i en lang Tid har været savnet. Indtil den Dag kommer, maa vi, som nu er i Tjenesten, samt alle, som har paataget sig Kristi Navn, gøre alt, hvad vi kan, for at fremme Herrens Sag blandt Menneskene. Med Hensyn til vor Talsmand „Skandinaviens Stjerne", da haaber vi, at alle Kirkens Medlemmer vil abonnere paa samme og læse Bladets højlig belærende og opmuntrende Artikler fra ledende Mænd i Kirken; thi dette vil gavne vor Missionsgerning meget, og Læseren vil selv høste store Velsignelser derved. Maa Herren velsigne de Hellige her i Norden saa vel som i Zions Land, da vil vi alle fryde os i det nye Aar.

Med Hilsen til alle Stjernens Læsere, Eders for Sandhed og Ret,

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Tankesprog.

Ordene af den vises Mund ere yndige; men Daarens Læber opsluge ham selv. Hans Munds Ords Begyndelse er Daarskab, og det sidste af hans Mund er fordærvelig Galskab. (Prædikerens Bog 10 : 12, 13.)

Brev fra Missionspræsidenten over den europæiske Mission.

Den europæiske Missions Kontor
295 Edge Lane, Liverpool, den 30. Novbr. 1918.

Præsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Deres Brev af 13. Novbr. er modtaget. Jeg er glad ved at høre, at De har faaet afholdt Konference overalt i Missionen, og at, skønt De ikke var tilladt at overvære Konferencerne i Norge, De havde en god Repræsentant der i Ældste John J. Plowman, og at Forholdene i Missionen er saa gunstige, som De er i Stand til at rapportere.

Hvad De siger med Hensyn til Influensaens Hærgninger, er den samme Beretning, som kommer til os fra hver af de andre Missioner i Europa uden Undtagelse. Det synes, at, skønt mange af Kirkens Medlemmer har været angrebne af Sygdommen, har der dog kun været faa Dødsfald af denne Aarsag, hvorimod Virkningerne af denne dødelige Sygdom ellers har givet sig meget tilkende allevegne. Jeg betvivler ikke, at Herren har haft sin Haand over sine trofaste Børn for at udfri dem i Nødens og Farens Stund, og jeg føler mig tilskyndet til at prise hans Navn og anerkende hans Naade og Godhed mod os. Jeg haaber oprigtig, at Ældsterne og de Hellige vil paaskønne denne Kendsgerning og være villige til at tjene Herren med større Flid.

Jeg benytter Lejligheden til at ønske Dem selv, Ældsterne og alle de Hellige i den skandinaviske Mission en glædelig Jul.

Deres hengivne Broder
Geo. F. Richards,
Missionspræsident.

Den synlige og den usynlige Verden.

Der kan siges uendelig meget angaaende, hvilket Forhold den synlige og den usynlige Verden staar i til hinanden. Vi kan gøre os mange Forestillinger herom, og i Henseende til Tingenes Natur indenfor den usynlige Verden, men een Ting staar fast, vi kan intet bestemt vide i saa Henseende, undtagen vi har beskuet samme med vore aandelige Øjne eller opfattet samme ved Guds Aands Inspiration; og her kommer vi til det vigtige Princip, som vi Sidste-Dages Hellige fremholder med større Kraft og Styrke end noget andet Samfund i vore Dage, nemlig Troens Princip, som leder Menneskeaanden til at anerkende, at der er en universal usynlig Verden, som vi kun kan faa Kendskab til ved, at det bliver os forundt af den almægtige Gud enten at høre desangaaende, at modtage sande Vidnesbyrd derom, eller beskue samme ved Guds Aabenbaringer til os; og selve Erkendelsen af Gud sker ogsaa ved Troens Kraft. Altsaa, ved Troens Kraft kan vi komme til en Forstaaelse af Guds Væsen og de Ting, som hører den usynlige Verden til. Det vil ved nærmere Eftertanke indses, at det er formedelst vor

Tro, at vi kan komme til en Erkendelse af de usynlige Tings Natur, skønt vi ikke ser samme med vore fysiske Øjne, og komme til en Forstaaelse af Forholdet mellem den synlige og den usynlige Verden.

Niels F. Green.

Efteraarskonferencen i Aalborg.

Rapport-Mødet Lørdag Aften den 19. Oktober 1918. Mødet begyndte med at synge Salmen: „Fryder Eder, Zions Sønner" og Bøn af N. C. Mortensen. Dernæst blev Salmen: „Led os frem o Gud, vor Fader", sungen. Konferencens Præsident, Jens Thomsen, bød de tilstedeværende velkommen, hvorefter Missionspræsident Hans J. Christiansen stod frem og bragte en Hilsen fra Søskende i København og fra andre Byer, han havde besøgt, og ligeledes en Hilsen fra Konferencepræsident Plowman i Norge. Han talte angaaende Guds Rige, som igen er oprettet for aldrig mere at blive borttaget fra Jorden; han fremførte, hvorledes Kirken er organiseret med „Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere". Til Afveksling blev Salmen: „Salems Konges Præstedømme" sungen. Grensforstander Holger Jørgensen bar sit Vidnesbyrd og forklarede, hvorfor han var bleven Medlem af Kirken. Forstanderen for Brønderslev Gren, Kemper, afgav Rapport over Grenen, og han glædede sig i sit Arbejde og ønskede at gøre det bedste, han kunde, for at fremme Guds Værk. Missionspræsident Christiansen opmuntrede Søskende til at gaa fremad. Han talte fremdeles angaaende de Tegn, som skulde følge dem, som troede Evangeliet og adlød Herrens Bud.

Præsident J. Thomsen aflagde Rapport over Aalborg og Frederikshavn Gren. Han omtalte, hvorledes Ældsterne er udsendte i Verden for at forkynde Evangeliet for intet, ligesom de selv har annammet det for intet. Han bad Gud velsigne alle. Til Slutning blev Salmen: „O Herre, lad mig komme frem", sungen, og Mødet sluttede med Taksigelse af Holger Jørgensen.

Søndagsskolens Konferencemøde Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet begyndte med at synge Sangen Nr. 34 i Søndagsskolens Sangbog og Bøn af Ældste N. Petersen fra Frederikshavn, hvorefter Sangen Nr. 15 blev sungen. Missionspræsident Hans J. Christiansen stod frem og opmuntrede Børnene til med Frimodighed at staa frem og udføre deres Program. Søndagsskolens Forstander, N. P. Klitgaard, afgav sin Rapport, hvorefter Programmet blev udført, som de tilstedeværende lyttede til med stor Opmærksomhed.

Konferencepræsidenten over Aarhus Konference, Ældste F. F. Samuelsen, udtalte sin Glæde over de gode Programnumre, som var bleven udført, og omtalte nærmere Søndagsskolens betydningsfulde Gerning. Han bragte en Hilsen fra Aarhus Søndagsskole. Missionspræsident Christiansen udtalte sin Glæde ved at se alle disse glade Børn omkring sig. Han omtalte Søndagsskolen i Zion og sang sluttelig Nr. 15 i Søndagsskolens Sangbog.

Konferencepræsident Jens Thomsen takkede de tilstedeværende for deres udviste Opmærksomhed, hvorefter Søndagsskolens Konference sluttedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 30 og Taksigelse af Broder O. Thomsen.

(Referat af Elvira Thomsen, Skriver ved Søndagsskolen.)

Mødet Søndag Eftermiddag den 20. Oktober.

Mødet begyndte med at synge Sangen: „Se paa Zion, Herrens Værk“ og Bøn af Holger Jørgensen. Dernæst blev Sangen: „O Herre, jeg med ydmygt Sind“, afsungen. Forstander N. Petersen fra Frederikshavn talte til Forsamlingen; han sagde, at han havde undersøgt forskellige Religionspartier, men aldrig fundet det rette, før han kom til at kende de Sidste-Dages Helliges Lære. Han opmuntrede Søskende til at holde deres Bønner. Ældste Niels Andersen fra Hjørring stod dernæst frem og talte til Forsamlingen; han udtalte, at vi gik alle, baade store og smaa, i en Skole, og det var nødvendigt for os at stræbe fremad i Livets Skole, saa vi kunde opnaa den største Udvikling og sluttelig erholde det evige Livs herlige Krone.

Til Afveksling blev Sangen: „Et kærligt Hjem“ sungen.

Missionspræsident Christiansen udtalte sin Glæde over at se de mange Søskende, som var tilstede. Han henviste til det 10. Kapitel i Mathæus Evangelium, hvor Herren siger til sine Disciple:

„Naar I gaar ud, saa prædiker og sig, at Himmeriget er kommen nær; helbreder de syge og renser de spedalske. I haver annammet det for intet, giver det for intet.“

Han sagde, at disse Bud gælder ligesaa godt nu som den Gang. Missionærerne forlod deres Hjem, deres Hustru og Børn af Kærlighed til Evangeliet og ikke for verdslig Vindings Skyld, men de ved, der er en stor og evig Løn i Vente for dem, hvis de med Nidkærhed virker i deres Kald. Kristus sagde: „Ingen skal forlade Fader og Moder, Hus og Hjem for Evangeliets Skyld, uden han skal saa det hundrede Fold igen og et evigt Liv.“ Taleren oplæste fra Jesu Bjergprædiken og fremhævede Nødvendigheden af at efterleve Kristi Befalinger og tage hans Formaninger til Hjerte.

Kirkens Autoriteter blev foreslaaede, og alle Forslag blev enstemmigt vedtagne ved Haandsoprækning af Forsamlingen.

Præsident Samuelsen fra Aarhus udtalte sig angaaende, hvorledes han havde gjort Forberedelser til at rejse til Amerika, men hvorledes han blev forhindret deri.

Han kunde bagefter forstaa, at Herren havde Brug for ham her, da han blev indsat som Præsident over Aarhus Konference. Han sagde, at han havde baaret sit Vidnesbyrd i den danske Rigsdag og forklaret der, at de Sidste-Dages Helliges Missionærer alle er retskafne Mænd, der er sendte hertil alene i den Hensigt at prædike Kristi sande Evangeliums Principper.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Lover din Herre.“ Taksigelse af Broder N. C. Mortensen.

Efter Mødets Slutning sang Koret: „Messias, han kommer.“

(Fortsættes.)

p 29

Festmødet i Paladsteatret ved Præsident Wilsons Ankomst til Frankrig.

Fra Dagbladet „Politiken" gengiver vi følgende Uddrag af Referaterne fra det vellykkede Møde:

Den Velkomsthilsen, som det danske Folk ved Præsident Wilsons Landgang i Frankrig den 15. December sendte ham, er udsprunget af Følelser, der er forskellige fra det franske Folks stormende Begejstring. I Frankrig hyldes Præsidenten som den ypperste Repræsentant for den mægtige Nation, ved hvis Indsats det lykkedes de Allierede at bryde Krigens haabløse Ligevægt. Et sejrende Folk hilser i ham en Vaabenfælle, hvis stærke Arm bidrog til at rokke Vægtskaalens Tunge.

Følelser af en anden Art besjæler i Dag det danske Folk. Vi har ikke baaret Krigens Byrder, og vi føler ikke Sejrens Fryd. Præsident Wilson er for os ikke Krigsherren, men Fredsfyrsten.

Klarere og fastere end nogen anden Statsmand har Wilson tegnet Billedet af en Verden, hvor Orden, Frihed og Fremskridt skal afløse indbyrdes Strid, Nationers Undertrykkelse og militært eller økonomisk Faamandsvælde. Gennem Opstillingen af sine fjorten Punkter, som Alverdens Statsmænd siden har givet deres Tilslutning, har Præsidenten ligesom aabnet Døren til et bedre og retfærdigere Samfund. Nu, da Folkeforbundets og Verdensfredens Program skal føres ud i Livet, hilser vi i ham den ypperste Repræsentant for Tanker, som hver eneste dansk Mand og Kvinde bifalder af hele sit Hjerte.

Enhver veed, at det danske Folk som Nation har en særlig Grund til at byde Præsident Wilson velkommen til Europa. Vi imødeser med glad Forventning den store Dag i vort Folks Liv, da de danske Nordslesvigere genforenes med os til et Folkesamfund, som omfatter alt, hvad dansk er. Vi er fuldt berettiget til at vente, at den Dag er nær. Vore Ønsker og vore Forhaabninger hviler trygt paa den Kendsgerning, at Folkenes Ret til selv at bestemme deres nationale Skæbne er anerkendt af alle og ikke bestrides fra nogen Side. Mer end nogen anden Statsmand har Præsident Wilson gjort sig til Talsmand for denne Folkenes Selvbestemmelsesret. Derfor er der i vort Folk en stærk Følelse af national Taknemmelighed overfor ham. Og den Velkomsthilsen, der i Dag lyder til det amerikanske Folks første Mand, vil blive baaret frem af et Folks fuldkomne og dybe Samstemning.

Hr. V. Bentzon sagde i sin Tale, der blev modtaget med stort Bifald, bl. andet:

Tør vi haabe, at Præsident Wilsons Bestræbelser vil krones med Held? Ja, Vanskelighederne ved at faa skabt en overstatlig Magt er jo overmaade store. Men givet er det, at Udviklingen peger hen mod de alvorligste Forsøg paa at faa skabt en Folkeret, som alle Folk kan følge. Dels virker Krigens afskrækkende Lære, dels er de fælles materielle og aandelige Interesser i stærk Vækst.

Men der maa udvikles en finere Forstaaelse for Retfærdighedens suum cuique, dens „Enhver sin behørige Del". Og navnlig maa et-

hvert undertrykt Folk, enhver Race, som nu sukker under Fremmedaag, kræve Retfærdighed, hvorledes den statlige Ordning saa kan blive.

Naar vi er saa stærkt interesserede i, at Præsident Wilson, hvad han har vist, forstaar og anerkender de danske nationale Krav, saa vil vi ogsaa vise os hans Tillid værdige.

Forsamlingen afsang en smuk Sang af Axel Juel. Vi gengiver et af Verserne:

Aa, Fred — naar du finder den hærgede Sti,
naar du vil den smægtende Verden befri,
da bli'r det for alle, fra Pol og til Pol,
som gensaa de Himmel og Stjerner og Sol.

Forfatteren Helge Rode udtalte bl. andet:

Amerika er Kød og Blod af Europas Kød og Blod, og ogsaa Danmark har sin Del af Amerikas Folk. Deri ser vi en Ret til at byde Wilson velkommen. Han er et Udtryk for det ypperste i Angelsachsernes Natur. Praktisk Idealisme lyser ud af hans Ord. Og saa er han en glad Mand. Aldrig har en Mand med saa stor en Magt været en glad Mand. Lad os ønske ham Glæde i Europa.

Smerten og Hadet i Verden har slaaet dybe Rødder i disse Aar. Men vi haaber, at en stor Fred maa afslutte denne store Krig. Sejrherrerne staar nu med Menneskehedens Skæbne i deres Haand. Vi ønsker dem Visdom.

Vi tror nu paa, at Sønderjyllands Lidelser endelig vil være til Ende. Derfor vokser der Lykke frem over hele Danmark. Vi ønsker ikke i dette Øjeblik at øge nogens Smerte og Lidelser. Men med vor Tak vender vi os mod Vest. Vi vender os til Wilson, der levede alle Folks Liv, fordi hans Hjerte brændte for en stor Ide. (Stormende Bifald.)

Forsamlingen afsang nu den danske Nationalsang: „Der er et yndigt Land."

Fru Gyrithe fik derefter Ordet og sluttede med følgende Udtalelse:

I Fredsfyrstens Navn kommer nu Præsident Wilson. Vi Kvinder byder ham velkommen. (Langvarigt Bifald)

En smuk Resolution til Præsident Wilson blev nu oplæst paa Dansk og paa Engelsk. Borgmester Christiansen foreslog at vedtage den ved et trefoldigt Hurraraab for Wilson. Hele Forsamlingen sluttede sig hertil med en rungende Begejstringstilkendegivelse.

Under den mest lydhøre Opmærksomhed tog derefter den amerikanske Gesandt, Mr. Grant-Smith, Ordet for at takke for Resolutionen, der blev overrakt ham. Den amerikanske Gesandt udtalte:

— Jeg modtager med Glæde denne smigrende Resolution paa Præsident Wilsons Vegne. Det er jo ikke almindeligt, at Diplomater træder direkte frem for Offentligheden, og naar de gør det, har de som Regel deres Instrukser om, hvad de kan sige. Jeg har ingen Instrukser. Men trygt tør jeg sige, at det amerikanske Folk med den største Beundring og Sympati har fulgt det danske Folks Kamp for sin Frihed og

sin Selvstændighed. For et frit og uafhængigt Danmark nærer vi de broderligste og mest venskabelige Følelser, og det vil vi altid gøre.

Borgmester Christiansen sluttede derefter Mødet med et smukt motiveret Leve for et frit, demokratisk og humant Danmark.

Dødsfald.

Ældste Orville Larsen, som, efter at have virket i længere Tid som Missionær i Aarhus Konference, i Begyndelsen af Maj Maaned afrejste herfra til sit Hjem i Utah, og som efter sin Hjemkomst blev indregistreret som Marinesoldat, døde af spansk Syge i Felthospitalet paa Mare Island den 19. Oktober. Ældste Larsen var kun 23 Aar gammel ved sin Død.

Hav Tak, at din Søn Du os sendte.

Mel.: „Hav Tak for Profeten, Du sendte."

Hav Tak, at din Søn Du os sendte,
O himmelske Fader og Gud!
Snart Trængselens Stunder er endte,
Om holde vi vil dine Bud.
Hav Tak, Du os trøster ved Aanden;
Hav Tak, Du husvaler vort Sind;
Hav Tak, Du os leder ved Haanden
Til Himmerigs-Salene ind!

Hav Tak for enhver Aabenbaring
Fra Herligheds-Himmel til Jord;
Hvert Spørgsmaal faar herlig Forklaring;
Profeter forkynder dit Ord!
Hav Tak for de herlige Gaver,
Du skænker de lydige her,
Til alle paa Jorden, som haver
Dit Rige og Sandheden kær!

Niels F. Green.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.

Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).